

Arrest

**nr. 141 545 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJWI, die loco advocaat A. DAOUT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 april 2014.

1.3. Op 9 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren in Algerije, maar vanaf uw vijfde levensjaar woonachtig in het ‘Burj al-Shimali’-kamp voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, nabij Tyr. U bent UNRWA geregistreerd. U zou Hamas-sympathisant zijn en zou religieuze lessen van Hamas hebben bijgewoond. Daarnaast zou u hen hebben geholpen bij het verdelen van hulpgoederen. Op 10 april 2011 zou een vriend van u, M.(...) S.(...), u hebben verteld dat er twee vrachtwagens met humanitaire goederen op weg waren naar het kamp en hij vroeg uw hulp om aan de chauffeurs de weg te tonen. U zou met M.(...) de vrachtwagens hebben opgewacht op de plaats Al-Bas, op ongeveer drie kilometer van het vluchtelingenkamp. U zou met de eerste vrachtwagen zijn meegereden, de controlepost van het Libanese leger aan de ingang van het kamp zijn gepasseerd en vervolgens hebben geholpen de goederen uit te laden aan een moskee van Hamas. U zou vervolgens naar huis zijn teruggekeerd waar u werd opgebeld door uw neef, Z.(...), een lid van Hamas. Hij zou u hebben verteld dat de tweede vrachtwagen werd vastgehouden aan de controlepost en dat de inzittenden gearresteerd werden omdat er tussen de hulpgoederen wapens bleken te liggen. U zou meteen naar uw tante zijn gegaan in het kamp Mieh Mieh. Toen u vanuit het kamp Mieh Mieh polshoogte nam betreffende de gebeurtenissen in Burj al-Shimali, zouden uw ouders u hebben verteld dat de familie van M.(...) wraak op u wou nemen omdat zij dachten dat u hem had verraden. Daarnaast zou de ‘Kifah Al Musallah’ (veiligheidscomité) u hebben geconvoceerd om u over te leveren aan de Libanese autoriteiten die een rechtszaak tegen u waren gestart met de beschuldiging van wapensmokkel. U vreesde ook problemen te zullen kennen met Hamas. U besloot daarom op 31 mei 2011 Libanon te verlaten. U zou illegaal de grens met Syrië zijn overgestoken en vervolgens eveneens op illegale wijze de grens met Turkije zijn overgegaan. Vanuit Turkije zou u via een voorts onduidelijke reisroute naar België zijn gekomen waar u op 5 juli 2011 bent aangekomen. Op 6 juli vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielrelaas legt u uw rijbewijs en uw UNRWA-registratiekaart voor.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U stelt ten eerste te worden gezocht door de Libanese autoriteiten omwille van uw (ongewilde) betrokkenheid bij wapensmokkel en ten tweede te worden gezocht door de familie van M.(...) S.(...) die u van verraad zou beschuldigen (CGVS, pg.5).

Wat allereerst uw vrees ten opzichte van de Libanese autoriteiten betreft dienen echter de nodige kanttekeningen te worden geplaatst. Zo geeft u aan dat u door de Libanese autoriteiten officieel in beschuldiging werd gesteld van wapensmokkel (CGVS, pg.8). Merkwaardig genoeg weet u deze stelling

met geen enkele begin van bewijs te staven (CGVS, pg.8). U stelt dat u eerst mondeling werd opgeroepen en u zich ofwel moest melden bij de 'Kifal Al Mussalah' of bij de 'Al-Lajnat Ash-Sha'biyya' (CGVS, pg.8). U vervolgt dat u officieel werd beschuldigd, maar zou hiervan geen enkel document kunnen voorleggen, simpelweg omdat u tot op heden niet aan uw familieleden zou hebben gevraagd of er überhaupt documenten betreffende deze beschuldigingen/of rechtszaak bestaan (CGVS, pg.8). Dit gegeven op zich valt niet te begrijpen, temeer daar u reeds sinds juli 2011 een asielaanvraag in België heeft ingediend en er aldus bijna drie jaar voorbij zijn gegaan zonder dat u zich hierover heeft geïnformeerd. Nochtans betreft dit de aanleiding tot uw vlucht en werd u tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 juli 2011) al gewezen op het belang van documenten die uw verhaal zouden kunnen ondersteunen.

Des te frappanter is echter het feit dat u vanuit België wel uw familie contacteerde om uw rijbewijs en UNRWAreregistratiekaart te laten opsturen (CGVS, pg.4). Dat u tegelijkertijd geen enkele moeite hebt gedaan om uw familie te bevragen over het bestaan van eventuele bewijsstukken omtrent uw asielaanvraag doet dan ook serieuze vragen opwerpen bij de waarachtigheid van uw relaas. Het dient verder geen betoog dat uw verklaring hieromtrent, namelijk het feit dat u dacht dat enkel uw identiteitsstukken belangrijk waren (CGVS, pg.8), niet kan worden weerhouden gezien het belang van deze bewijsstukken. Bovendien blijkt dat u tot op heden nog steeds contact onderhoudt met uw ouders (CGVS, pg.3). Deze nonchalante houding en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw actuele situatie in Libanon en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas.

Daarenboven dient toch ook te worden aangestipt dat u geen enkele doorslaggevende reden kan geven waarom u zich niet ten aanzien van de Libanese autoriteiten, alsook tegenover uw eigen kampautoriteiten zou kunnen verdedigen, indien u werkelijk ten onrechte van wapensmokkel zou worden verdacht/beticht. U geeft zelf aan dat u overtuigd was dat het om een humanitair konvooi ging, dus enkel hulpgoederen betrof. Bovendien behoorde u evenmin tot de organisatie van dat konvooi, u werd enkel aangesproken om de chauffeur naar de plaats van levering te gidsen. U geeft daarenboven ook aan dat het leveren van humanitaire hulp aan het kamp op een gecoördineerde manier gebeur; deze coördinatie vindt plaats tussen de donor/leverancier enerzijds en het kamp anderzijds (CGVS, pg.6). Alle hulp zou welkom zijn, behalve wapens en bouwmaterialen. Voor dit laatste zou een speciale vergunning nodig zijn. Dat u dan als gids van de twee vrachtwagenchauffeurs als één van de hoofverantwoordelijken zou worden aanzien voor het vinden van wapens tussen de voedselwaren kan moeilijk worden geloofd. U had immers verder met de organisatie van dit hulpkonvooi totaal niets te maken.

Zo is het evenzeer opmerkelijk dat deze wapens via de officiële kampingang het kamp werden binnengesmokkeld. U geeft zelf aan dat er meerdere smokkelplaatsen zijn in het kamp waar er onder meer bouw materiaal wordt binnengesmokkeld, zij het via kleinere onopvallende voertuigen. Bijgevolg kan moeilijk worden begrepen waarom er een dergelijk groot risico zou zijn genomen om wapens binnen te smokkelen via de enige officiële en bewaakte kampingang, waarbij de 'pakkans' wel bijzonder groot is (CGVS, pg. 6-7). Alleszins, de wijze waarop u de zaken schetst is totaal niet plausibel noch geloofwaardig.

Daarnaast kunnen er eveneens kanttekeningen worden geplaatst bij uw vrees te worden gevisieerd door de familie van M.(...) S.(...) omwille van uw zogenaamd verraad. Eerst en vooral is het niet aannemelijk dat u, die totaal niet op de hoogte was van de inhoud van de lading van de vrachtwagens, een lid van Hamas zou hebben aangegeven. Logischerwijze beschikken de Libanese overheden wel over andere middelen om de organisator(en) van dergelijke grootschalige leveringen van hulpgoederen te weten te komen en op diens verantwoordelijkheid aan te spreken. Dit moet M.(...) S.(...) en diens familie ook wel geweten hebben. Vervolgens geeft u aan dat er geen bemiddeling mogelijk was om deze problematiek op te lossen daar u niet meer in het vluchtelingenkamp aanwezig zou zijn geweest (CGVS, pg. 9). Deze stelling is echter hoogst opmerkelijk daar het in de Palestijnse context meer dan gebruikelijk is dat er bij dergelijke geschillen een verzoening wordt nagestreefd. Temeer daar in het licht van deze verzoeningen verschillende comités in de vluchtelingenkampen zijn opgericht. Dat er zelfs geen poging tot bemiddeling mogelijk zou zijn geweest tussen de twee conflicterende families, louter en alleen omwille van het feit dat u niet aanwezig was in het kamp, kan evenmin worden geloofd. In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij het indienen van uw asielaanvraag, nergens in uw voorbereidende vragenlijst - opgesteld met hulp van een medewerker van DVZ - liet noteren problemen te kennen met de familie van M.(...) S.(...) (zie voorbereidende vragenlijst dd. 12/07/2011, pg.3). U maakte gewag van problemen met Hamas omwille van dit verraad, maar niet met de persoon die u bij het transport had betrokken. Dit terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS enkel het vermoeden uit dat

Hamas u 'misschien' van verraad 'zou kunnen' beschuldigen, maar dit nooit publiekelijk zou hebben gedaan daar zij niet met deze wapensmokkel geassocieerd wil worden (CGVS, pg.10). De vraag dringt zich dan ook op waarom u wel de problematiek met Hamas heeft vermeld - dit terwijl dit enkel een vermoeden van uw kant blijkt te zijn - maar de problematiek met de familie van M.(...) S.(...) 'vergat' te vermelden, dit terwijl u aangeeft dat dit het eerste was wat in uw gedachten schoot toen u besloot het kamp te verlaten (CGVS, pg.7). Opnieuw komt dit de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Rekening houdend met bovenstaande bevindingen kan er aan uw vrees ten aanzien van de Libanese autoriteiten en ten aanzien van de familie van M.(...) S.(...) ernstig worden getwijfeld.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees dient te koesteren in de zin van de vluchtelingenconventie. De door u voorgelegde documenten namelijk uw rijbewijs en uw UNRWA-registratie kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen aangezien deze enkel uw identiteitsgegevens bevestigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwist verzoeker in een eerste onderdeel – betreffende de uitsluiting van de vluchtelingenstatus – ten stelligste dat hij niet in aanmerking zou komen voor internationale bescherming omdat hij steun zou genieten van UNRWA. Verzoeker stelt dat de "hulp" die

UNRWA biedt aan Palestijnse vluchtelingen in werkelijkheid erop neerkomt dat er voedselpakketten gedropt worden. Er wordt echter onvoldoende voedsel geleverd om iedereen in het kamp te voeden. Verzoeker voert aan dat de massale vluchtelingenstroom omwille van het conflict in Syrië tot gevolg heeft dat de vluchtelingenkampen in Libanon steeds meer overbevolkt raken, waardoor de situatie in de kampen met de dag meer schrijnend en onmenselijk wordt. Hij vervolgt dat UNRWA al lang niet meer in staat is om de escalerende situatie in Libanon op te vangen, en hier ook de middelen niet voor heeft. Van daadwerkelijke, efficiënte en toereikende hulp op alle vlakken is er volgens verzoeker met andere woorden absoluut geen sprake. Verzoeker wijst erop dat hij hier ook zelf de nadruk op heeft gelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal ("*Welke diensten bood UNRWA aan in uw kamp? Geen, bijna niets of belachelijk weinig*"), alsook op het feit dat hij zelf niet in aanmerking komt voor humanitaire hulp (gehoorverslag CGVS, p. 2). Verzoeker verduidelijkt dat UNRWA slechts beperkte bijstand verleent aan de allerswaksten in de vluchtelingenkampen zoals aan de gehandicapten, bejaarden mensen zonder enig inkomen. Hijzelf had daarentegen een inkomen en kwam bijgevolg quasi niet in aanmerking voor effectieve bijstand. Aldus heeft verzoeker naar eigen zeggen amper toegang tot medische bijstand, zorg, bescherming wanneer hij deze behoeft en verkeert hij in de onmogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Bovendien, nog volgens verzoeker, is het niet zo dat UNRWA bijstand zou verlenen in het kader van een juridisch conflict nu zij zich niet mengen met de problematiek van de vluchtelingen in het kader van een juridisch geschil, hetgeen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet wordt betwist nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat UNRWA bijstand verleent op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Wat deze bijstand betreft, herhaalt verzoeker dat dit niet voor iedereen weggelegd was doch enkel voor de zeer zwakken en dan nog in zeer beperkte mate. Verzoeker acht het onaanvaardbaar dat hiermee geen rekening gehouden wordt, dat de commissaris-generaal een compleet verkeerd beeld voorhoudt van de situatie in de vluchtelingenkampen, en er zich toe beperkt tot het louter stellen dat de UNRWA "nog steeds in staat is om haar opdracht uit te voeren", *quod non*. Gelet op het voorgaande, meent verzoeker dat er dan ook geen reden is om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus, nu UNRWA niet de bijstand verleent die nodig was voor zijn problematiek, noch andere bijstand aan hem verleent en hij net omwille van zijn problematiek Libanon heeft verlaten.

In een tweede onderdeel – betreffende zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen – meent verzoeker dat het grotendeels om misverstanden moet gaan. De oorzaak is volgens verzoeker waarschijnlijk dat de tolk of de interviewer zijn verklaringen verkeerd begrepen, vertaald of genoteerd hebben. Gelet op de context van het verhoor, acht verzoeker het geenszins ondenkbaar dat de exacte verklaringen die een asielzoeker aflegt niet volledig overeenstemmen met de manier waarop deze worden begrepen, geïnterpreteerd, vertaald, neergeschreven, beoordeeld,... De omstandigheden van zulk gehoor laten naar mening van verzoeker gewoonweg niet toe dat er helder en ondubbelzinnig gecommuniceerd wordt, met name door elementen als het cultuurverschil van de interviewer en geïnterviewde waardoor de feiten vaak op een geheel andere manier worden geïnterpreteerd, de omstandigheid dat er een tolk moet tussenkomen, dat de interviewer om begrijpelijke redenen vaak de verklaringen niet in hun geheel kan noteren maar deze noodgedwongen in zijn eigen woorden samenvat, enzovoort. *In casu* heeft verzoeker bij het begin van zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hoewel zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken toen reeds drie jaar geleden plaatsvond, er onmiddellijk op gewezen dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken "was er een klein probleem met de vertaling toen het werd voorgelezen, maar dan heb ik het gecorrigeerd" (gehoorverslag CGVS, p. 2), wat duidelijk aantoont dat het gehoor en de uitwisseling in zijn geval niet vlekkeloos verlopen is. Aangezien er duidelijk iets is misgelopen is het volgens verzoeker meer dan waarschijnlijk dat er nog meer fouten plaatsvonden die hij niet heeft opgemerkt. Verzoeker wijst erop dat op het Commissariaat-generaal het verslag bij het afsluiten van het gehoor niet aan hem werd voorgelezen. Er werd hem ook niet meer gevraagd of er problemen waren met de tolk. Om die reden vind verzoeker het dan ook niet ernstig dat de commissaris-generaal bepaalde details en formuleringen gaat uitvergroten, zoals waar hem verweten wordt dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal enkel het vermoeden uit dat ze hem 'misschien' van verraad 'zouden kunnen' beschuldigen. Verzoeker is er immers zeker van dat hij dat niet zo hypothetisch heeft uitgedrukt stelt dat dit allicht ook ongelukkig werd geformuleerd door de tolk. Verzoeker wijst er voorts op dat hij op het Commissariaat-generaal ook terecht meteen de opmerking heeft gemaakt dat de gebeurtenissen waarom hij Libanon is ontvlucht toen ook reeds "drie jaar en vier dagen" geleden plaatsvonden (gehoorverslag CGVS, p. 2), opmerking waarmee volgens verzoeker echter geen rekening werd gehouden. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de concrete motieven op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent minstens de kern van zijn asielrelaas voldoende te hebben aangetoond, wat

voldoende is om te besluiten dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling. Als er toch nog twijfel over de waarachtigheid van zijn asielaanvraag zou kunnen bestaan, meent verzoeker dat hij, conform de richtlijnen van UNHCR, minstens het voordeel van de twijfel verdient.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn gehoor en conform zijn belofte aan het Commissariaat-generaal opnieuw contact heeft opgenomen met zijn familie om hen uitdrukkelijk te vragen of zij een officieel document hebben inzake zijn vervolging. Verzoeker verwijst naar stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde een stuk waarin de Libanese staat op 22 april 2011 aan OLP vraagt om verzoeker aan te houden en over te leveren omwille van feiten van wapensmokkel en illegale activiteiten op het Libanees grondgebied. Dit stuk bewijst volgens verzoeker dat zijn verhaal klopt en dat zijn vrees gegrond is en dat bijgevolg UNRWA hem geen bescherming kan bieden. Verzoeker volhardt aldus in zijn asielmotieven en benadrukt met klem dat hij onmogelijk kan terugkeren naar het "Burj al-Shimali" kamp in Libanon en dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet en de artikelen 4, 15 en 18 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, poneert verzoeker dat een terugkeer naar Libanon voor hem uitgesloten is en dat hij bijgevolg zeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn uiteenzetting onder het eerste middel, in het bijzonder wat betreft de schrijnende en onmenselijke situatie in het vluchtelingenkamp, die er met de dag op verslechtert door de massale toestroom van vluchtelingen uit Syrië.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de uiteenzettingen onder het eerste en tweede middel, waaruit moet blijken dat de motivering van de bestreden beslissing foutief, minstens onvoldoende is om zijn asielaanvraag af te wijzen.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, poneert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en zijn asielaanvraag niet met de nodige ernst heeft onderzocht, wat een totaal verkeerde beoordeling van zijn asielaanvraag tot gevolg had.

2.5. In een vijfde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens de fundamentele vrijheden (EVRM) laat verzoeker gelden als volgt: *"Indien uw zetel toch tot de afwijzing van verzoekers asielaanvraag zou besluiten komt dit in feite neer op een bevel om het land te verlaten. Artikel 2 EVRM voorziet in het recht op leven en artikel 3 beschermt verzoeker tegen foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De kans dat verzoeker hiervan het slachtoffer wordt als hij het land moet verlaten, en dus moet terugkeren naar Libanon, is reëel. De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van het EVRM."*

2.6.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het administratief dossier van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een document van Force Sécurité dd. 22 april 2011 waaruit moet blijken dat verzoeker door de Libanese autoriteiten wordt gezocht voor wapensmokkel en illegale activiteiten.

2.6.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *"Libanon. De actuele veiligheidssituatie"* van 7 november 2014 en UNRWA *"Syria regional crisis response januari-december 2014 Mid Year review"*.

Op 11 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *"Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process"* van oktober 2014.

2.7. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.8. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren en (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen.

2.9. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.10. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.11. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.12. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.13. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.14. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.15. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.16. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoeker stelt dat hij wordt gezocht door de Libanese autoriteiten omwille van zijn (ongewilde) betrokkenheid bij wapensmokkel en dat hij tevens wordt gezocht door de familie van M.S., die hem van verraad zou beschuldigen. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn relaas kunnen ondersteunen.

2.16.1. Waar verzoeker vooreerst suggereert dat er zich tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat het geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Voor de aanvang van het gehoor werd verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) diende te melden (administratief dossier, stuk 5, p. 1-2). Aan het einde van het gehoor kregen verzoeker en zijn raadsman bovendien de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken en er werd hem gevraagd of hij nog iets wenste te vragen of toe te voegen aan zijn relaas (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Verzoeker heeft evenwel tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Evenmin werd er gewezen op moeilijkheden die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat niets erop wijst dat er zich tijdens het gehoor taal- of vertalingsproblemen dan wel interpretatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Behoudens de stelling dat hij zijn verklaring tijdens zijn gehoor dat Hamas hem 'misschien' van verraad 'zou kunnen' beschuldigen" niet zo hypothetisch heeft uitgedrukt, laat verzoeker overigens na *in concreto* te

verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald dan wel foutief geïnterpreteerd zouden zijn geweest. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat verzoekers verklaringen verkeerd werden vertaald, geïnterpreteerd of genoteerd. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker geenszins aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetiseerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden kunnen vinden. Met de loutere stelling dat hij bij het begin van zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hoewel zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken toen reeds drie jaar geleden plaatsvond, er onmiddellijk op heeft gewezen dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een klein probleem met de vertaling was toen het verslag werd voorgelezen, maar dat hij het gecorrigeerd heeft, en het dan ook meer dan waarschijnlijk is dat er nog meer fouten plaatsvonden die hij niet heeft opgemerkt, toont verzoeker dit evenmin aan. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat het gehoorverslag hem na het afsluiten niet meer werd voorgelezen en betoogt dat het om die reden niet ernstig is dat de commissaris-generaal bepaalde details en formuleringen gaat uitvergroten, benadrukt de Raad dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Het louter ontkennen van bepaalde gezegden volstaat evenwel niet. Verzoeker beperkt zich *in casu* tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er zich tijdens het gehoor vertaal- of andere communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan.

2.16.2. Zo verzoeker er nog op wijst dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meteen de opmerking heeft gemaakt dat de gebeurtenissen drie jaar en vier dagen geleden plaatsvonden, doch dat hiermee geen rekening werd gehouden, wijst de Raad erop dat dit gegeven de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, bezwaarlijk kan verklaren, noch vergoelijken. Er kan immers bezwaarlijk worden aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde feiten op het ogenblik van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal omwille van het tijdsverloop reeds dermate vervaagd zouden zijn dat hij niet meer in staat zou zijn geweest om hieromtrent duidelijke en eensluidende verklaringen af te leggen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan, *quod non in casu*.

2.16.3. Zo besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees ten opzichte van de Libanese autoriteiten.

2.16.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt vooreerst correct als volgt: *“Wat allereerst uw vrees ten opzichte van de Libanese autoriteiten betreft dienen echter de nodige kanttekeningen te worden geplaatst. Zo geeft u aan dat u door de Libanese autoriteiten officieel in beschuldiging werd gesteld van wapensmokkel (CGVS, pg.8). Merkwaardig genoeg weet u deze stelling met geen enkele begin van bewijs te staven (CGVS, pg.8). U stelt dat u eerst mondeling werd opgeroepen en u zich ofwel moest melden bij de ‘Kifal Al Mussalah’ of bij de ‘Al-Lajnat Ash-Sha’biyya’ (CGVS, pg.8). U vervolgt dat u officieel werd beschuldigd, maar zou hiervan geen enkel document kunnen voorleggen, simpelweg omdat u tot op heden niet aan uw familieleden zou hebben gevraagd of er überhaupt documenten betreffende deze beschuldigingen/of rechtszaak bestaan (CGVS, pg.8). Dit gegeven op zich valt niet te begrijpen, temeer daar u reeds sinds juli 2011 een asielaanvraag in België heeft ingediend en er aldus bijna drie jaar voorbij zijn gegaan zonder dat u zich hierover heeft geïnformeerd. Nochtans betreft dit de aanleiding tot uw vlucht en werd u tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 12 juli 2011) al gewezen op het belang van documenten die uw verhaal zouden kunnen ondersteunen.*

Des te frappanter is echter het feit dat u vanuit België wel uw familie contacteerde om uw rijbewijs en UNRWAreregistratiekaart te laten opsturen (CGVS, pg.4). Dat u tegelijkertijd geen enkele moeite hebt gedaan om uw familie te bevragen over het bestaan van eventuele bewijsstukken omtrent uw asielrelaas doet dan ook serieuze vragen opwerpen bij de waarachtigheid van uw relaas. Het dient verder geen betoog dat uw verklaring hieromtrent, namelijk het feit dat u dacht dat enkel uw identiteitsstukken belangrijk waren (CGVS, pg.8), niet kan worden weerhouden gezien het belang van deze bewijsstukken. Bovendien blijkt dat u tot op heden nog steeds contact onderhoudt met uw ouders (CGVS, pg.3). Deze nonchalante houding en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw actuele situatie in Libanon en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas.”

In zoverre verzoeker laat gelden dat hij zich in het begin wel degelijk heeft bevraagd naar de evolutie en actualiteit van zijn problemen, doch er omwille van zijn afwezigheid uiteraard geen schot in zijn vervolging kwam en er telkens geen nieuws was, dat zijn familie hem bovendien telkens geruststellend antwoordde dat hij nu in België is en dat hij zich dus geen zorgen meer moet maken om zijn veiligheid, dat de feiten intussen ook reeds dateren van ruim drie jaar geleden en van hem bezwaarlijk kan verwacht worden dat hij telkens wanneer hij contact heeft met zijn familie en kennissen nog steeds nadrukkelijk zou vragen of er intussen iets gebeurd is, dat hij er bovendien van uitgaat dat men hem dit dan wel spontaan zal vertellen en dat hij iedereen ook heeft gevraagd om hem hiervan onmiddellijk in kennis te stellen indien er nieuws zou zijn, kan hij de Raad allerminst overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij hij in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om informatie over de evolutie van zijn beweerde problemen en over zijn recente situatie te bekomen, alsook documenten die zijn relaas kunnen staven. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter allerminst dat hij hiertoe ernstige pogingen heeft ondernomen, hetgeen naar het oordeel van de Raad getuigt van een manifest gebrek aan interesse en afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

Waar verzoeker nog stelt dat hij naar aanleiding van zijn gehoor en conform zijn belofte aan de commissaris-generaal opnieuw contact heeft opgenomen met zijn familie om hen uitdrukkelijk te vragen of zij een officieel document hebben inzake zijn vervolging en hij ten dezen verwijst naar stuk 3 toegevoegd aan verzoekschrift waaruit moet blijken dat de Libanese overheid op 22 april 2011 aan OLP heeft gevraagd om verzoeker aan te houden en over te leveren omwille van feiten van wapensmokkel en illegale activiteiten op het Libanees grondgebied, kan de Raad slechts vaststellen dat het stuk in kwestie een e-mail bericht is dat werd verzonden van verzoekers eigen e-mailadres naar zijn advocate, hetgeen bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk kan bestempeld worden. Bovendien kan de herkomst van het oorspronkelijk bericht niet nagegaan worden. Nergens uit dit e-mailbericht kan worden afgeleid dat dit bericht oorspronkelijk van de Libanese autoriteiten afkomstig is. Verzoeker licht ook niet toe hoe hij er in geslaagd is dit bericht te verkrijgen nu het gaat over een interne communicatie tussen twee veiligheids- of overheidsdiensten. Aan het e-mailbericht kan dan ook bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden verleend zodat het geenszins afbreuk kan doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing.

2.16.3.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen: *“Daarenboven dient toch ook te worden aangestipt dat u geen enkele doorslaggevende reden kan geven waarom u zich niet ten aanzien van de Libanese autoriteiten, alsook tegenover uw eigen kampautoriteiten zou kunnen verdedigen, indien u werkelijk ten onrechte van wapensmokkel zou worden verdacht/beticht. U geeft zelf aan dat u overtuigd was dat het om een humanitair konvooi ging, dus enkel hulpgoederen betrof. Bovendien behoorde u evenmin tot de organisatie van dat konvooi, u werd enkel aangesproken om de chauffeur naar de plaats van levering te gidsen. U geeft daarenboven ook aan dat het leveren van humanitaire hulp aan het kamp op een gecoördineerde manier gebeur; deze coördinatie vindt plaats tussen de donor/leverancier enerzijds en het kamp anderzijds (CGVS, pg.6). Alle hulp zou welkom zijn, behalve wapens en bouwmaterialen. Voor dit laatste zou een speciale vergunning nodig zijn. Dat u dan als gids van de twee vrachtwagenchauffeurs als één van de hoofverantwoordelijken zou worden aanzien voor het vinden van wapens tussen de voedselwaren kan moeilijk worden geloofd. U had immers verder met de organisatie van dit hulpkonvooi totaal niets te maken.”*

Verzoeker brengt hier tegen in als volgt: *“Voorts is het ook heel aannemelijk dat verzoeker een subjectieve vrees heeft en in tegenstelling tot de Commissaris-generaal er niet zomaar op vertrouwt dat hij bescherming zal krijgen van de autoriteiten, dat hij alles wel uitgelegd zal krijgen en dat men hem zomaar zal geloven als hij zegt dat hij niets met de smokkel te maken had hoewel hij wel in de vrachtwagen zat, zijn naam werd vernoemd door M.(...), en hij regelmatig hielp bij transporten.*

Verzoeker heeft ook in duidelijke bewoordingen toegelicht waarom hij geïsoleerd wordt en niet kan rekenen op bescherming van de autoriteiten noch op steun van Hamas (zie supra, gehoorverslag CGVS, p.8), alsook dat hij goed weet wat hem te wachten staat bij een terugkeer “bij ons kan je in de gevangenis gaan en vergeten worden voor vier of vijf jaar. In de Libanese gevangenis zijn er veel fouten. Omwille van namen en gelijkenissen kunnen ze maanden vastzitten in de gevangenis.” (gehoorverslag CGVS, p.10).

Verzoekers reactie dat hij “kan het risico niet nemen om ernaartoe te gaan en het uit te leggen” (gehoorverslag CGVS, p. 9) is dan ook heel begrijpelijk.

De commissaris-generaal heeft aldus een verkeerd beeld van de situatie in een vluchtelingenkamp in Libanon, alsook van de feiten die zich hebben voorgedaan.”

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer blijft steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag hoger aangehaalde motieven te ontkrachten.

2.16.3.3. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Zo is het evenzeer opmerkelijk dat deze wapens via de officiële kamping het kamp werden binnen gesmokkeld. U geeft zelf aan dat er meerdere smokkelplaatsen zijn in het kamp waar er onder meer bouw materiaal wordt binnengesmokkeld, zij het via kleinere onopvallende voertuigen. Bijgevolg kan moeilijk worden begrepen waarom er een dergelijk groot risico zou zijn genomen om wapens binnen te smokkelen via de enige officiële en bewaakte kamping, waarbij de ‘pakkans’ wel bijzonder groot is (CGVS, pg. 6-7). Alleszins, de wijze waarop u de zaken schetst is totaal niet plausibel noch geloofwaardig.”*

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk vanuit gaat dat het feit dat er vaste smokkelroutes bestaan zou betekenen dat het onmogelijk is dat er niet gesmokkeld kan worden via de gewone kamping, of dat dit nooit geprobeerd wordt. Verzoeker verduidelijkt dat de vaste smokkelkanalen immers ook bij de autoriteiten bekend zijn en al even gevaarlijk zijn, dat de smokkelaars hierin ook niet altijd even creatief zijn en dat het smokkelen via transport van humanitaire hulp langs de hoofdingang van het kamp vaak veel minder opvalt dan via de vaste smokkelroutes. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met deze uitleg bedient van een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag voorgaande appreciatie om te buigen. Zo het smokkelen via transport van humanitaire hulp langs de hoofdingang van het kamp vaak veel minder opvalt, kan overigens niet worden ingezien waarom bouwmaterialen dan niet langs de officiële en bewaakte kamping doch wél via de volgens verzoeker bij de autoriteiten bekende en al even gevaarlijke vaste smokkelkanalen het kamp worden binnen gesmokkeld.

2.16.4. Voorts wordt in de bestreden beslissing omstandig uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering te worden geïsoleerd door de familie van M.S. omwille van zijn zogenaamd verraad: *“(…) Eerst en vooral is het niet aannemelijk dat u, die totaal niet op de hoogte was van de inhoud van de lading van de vrachtwagens, een lid van Hamas zou hebben aangegeven. Logischerwijze beschikken de Libanese overheden wel over andere middelen om de organisator(en) van dergelijke grootschalige leveringen van hulpgoederen te weten te komen en op diens verantwoordelijkheid aan te spreken. Dit moet M.(...) S.(...) en diens familie ook wel geweten hebben. Vervolgens geeft u aan dat er geen bemiddeling mogelijk was om deze problematiek op te lossen daar u niet meer in het vluchtelingenkamp aanwezig zou zijn geweest (CGVS, pg. 9). Deze stelling is echter hoogst opmerkelijk daar het in de Palestijnse context meer dan gebruikelijk is dat er bij dergelijke geschillen een verzoening wordt nagestreefd. Temeer daar in het licht van deze verzoeningen verschillende comités in de vluchtelingenkampen zijn opgericht. Dat er zelfs geen poging tot bemiddeling mogelijk zou zijn geweest tussen de twee conflicterende families, louter en alleen omwille van het feit dat u niet aanwezig was in het kamp, kan evenmin worden geloofd. In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij het indienen van uw asielaanvraag, nergens in uw voorbereidende vragenlijst - opgesteld met hulp van een medewerker van DVZ - liet noteren problemen te kennen met de familie van M.(...) S.(...) (zie voorbereidende vragenlijst dd. 12/07/2011, pg.3). U*

maakte gewag van problemen met Hamas omwille van dit verraad, maar niet met de persoon die u bij het transport had betrokken. Dit terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS enkel het vermoeden uit dat Hamas u 'misschien' van verraad 'zou kunnen' beschuldigen, maar dit nooit publiekelijk zou hebben gedaan daar zij niet met deze wapensmokkel geassocieerd wil worden (CGVS, pg.10). De vraag dringt zich dan ook op waarom u wel de problematiek met Hamas heeft vermeld - dit terwijl dit enkel een vermoeden van uw kant blijkt te zijn - maar de problematiek met de familie van M.(...) S.(...) 'vergat' te vermelden, dit terwijl u aangeeft dat dit het eerste was wat in uw gedachten schoot toen u besloot het kamp te verlaten (CGVS, pg.7). Opnieuw komt dit de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede."

Waar verzoeker stelt dat hij zijn verklaring tijdens zijn gehoor dat Hamas hem 'misschien' van verraad 'zou kunnen' beschuldigen niet zo hypothetisch heeft uitgedrukt en dit ook allicht ongelukkig geformuleerd werd door de tolk en hij aanvoert dat zijn verklaringen over de familie van M.S. en zijn vrees voor Hamas verkeerd geïnterpreteerd worden, dat het niet is omdat hij het de ene keer over Hamas heeft en andere keer over de familie van M.S. dat het ene het andere uitsluit en dat zijn verklaringen in dit verband geen tegenstrijdigheden zijn maar eerder aanvullingen, kan hij niet worden gevolgd. Zo ziet de Raad niet in hoe het gegeven dat verzoeker aanvankelijk enkel gewag maakte van problemen met Hamas, en dan weer stelt enkel de familie van Mohamed te vrezen, als een aanvullende verklaring dient bestempeld te worden. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als het gegeven dat hij in eerste instantie vreest dat de familie van M.S. wraak zou willen nemen, bij aanvang van de asielpcedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat deze omissie zou te wijten zijn aan vertaalproblemen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, kan niet worden aangenomen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat hij de familie van M.S. zou vrezen. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bovendien maakte verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal slechts gewag van een "klein probleem met de vertaling" op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij bovendien na voorlezing van het verslag heeft gecorrigeerd (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoeker kan zich in voorliggend verzoekschrift dan ook niet beperken tot het op algemene wijze stellen dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk teneinde zijn opeenvolgende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Dat verzoeker heeft nagelaten om ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van zijn voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de familie van M.S. doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat hij er ook op het Commissariaat-generaal wel degelijk op heeft gewezen dat hij ook voor Hamas vreest en dat de interpretatie van zijn verklaringen compleet verkeerd is, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor Hamas duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren: *"(...) Er zijn twee problemen, de staat en de familie, maar als ik naar het kamp zou gaan, zou ik misschien een probleem hebben met Hamas. Hamas probeerde te ontkennen dat ze iets te maken hadden met de wapens, maar als ik daar ben, weet ik niet of dat het geval zal blijven. Want ze hebben 10 000den euro's en de wapens verloren. Misschien zouden ze mij ook beschuldigen van verraad."* (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Uit deze verklaringen, alsook uit het feit dat Hamas verzoeker tot op heden niet heeft beschuldigd en het gegeven dat verzoeker geen enkele indicatie heeft dat hij in die drie jaar gezocht werd door Hamas, blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers beweerde vrees voor Hamas louter gesteund is om vermoedens en speculaties van zijnentwege. Verzoeker gaat er met de uitleg in het verzoekschrift overigens aan voorbij dat hij

uitdrukkelijk geconfronteerd werd met de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit melding had gemaakt van het feit dat hij de familie van M.S. vreesde, dat hij daarentegen verwees naar Hamas en dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vrees voor Hamas gestoeld is op vermoedens en veronderstellingen. Verzoeker kreeg aldus de kans om zijn verklaringen te duiden en uit te klaren, doch hij heeft hierbij op geen enkel ogenblik aangegeven dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal verkeerd geïnterpreteerd of vertaald werden door de tolk, noch lichtte verzoeker toe dat zijn verklaringen als een aanvulling moeten bestempeld worden (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met de negatieve beslissing plots te stellen dat verzoekers verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden.

Met de argumentatie *“Voorts gaat de commissaris-generaal een brug te ver waar hij niet gelooft dat verzoeker verdacht werd van verraad omdat hij niet wist dat er wapens gesmokkeld werden in de vrachtwagen, en Mohamed een Hamas-lid is. Verzoeker weet zelf ook niet waarom hij hiervan verdacht werd, maar het is niet onaannemelijk dat hij die zelf geen lid was van Hamas, en dus een buitenstaander, en mee was enkel om de weg te tonen zijn, geviseerd werd. zijn profiel alleen al maakt hem op zich al verdacht. Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat Mohammed werd opgepakt, en zijn naam heeft vermeld aan de autoriteiten toen hem gevraagd werd wie er bij de smokkel betrokken was, en wie er zich in de vrachtwagen bevond (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat is op zich niet ongeloofwaardig, maar ook de waarheid aangezien verzoeker ook effectief in de vrachtwagen zat om de weg te tonen aan de chauffeur die van een andere streek afkomstig was. Verzoeker wist immers helemaal niet dat er wapens gesmokkeld werden en ging ervan uit dat het gewoon om transport van humanitaire steun ging. Verzoeker hielp hiermee immers vaak, en bood ook logistieke steun aan Hamas (gehoorverslag CGVS, p. 3).”* brengt verzoeker voorts geen valabele verklaring bij waarom hij, die totaal niet op de hoogte was van de inhoud van de lading van de vrachtwagens, ervan zou verdacht worden een lid van Hamas te hebben aangegeven.

Waar verzoeker tot slot aanvoert dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat er wel degelijk bemiddeld werd tussen de families, wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat aan verzoeker meermaals gevraagd werd welke bemiddeling er plaatsgevonden had, waarop hij uiteindelijk uitdrukkelijk antwoordde *“Er zijn geen pogingen geweest, omdat ik niet aanwezig ben. Ik moet daar zijn om een poging tot bemiddeling te ondernemen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en worden overigens in voorliggend verzoekschrift herhaald. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dan ook op goede gronden dat het ongeloofwaardig moet worden geacht dat er zelfs geen poging tot bemiddeling mogelijk zou zijn geweest tussen de twee conflicterende families, louter en alleen omwille van het feit dat verzoeker niet aanwezig was in het kamp vermits het in de Palestijnse context meer dan gebruikelijk is dat er bij dergelijke geschillen een verzoening wordt nagestreefd en in het licht van deze verzoeningen verschillende comités in de vluchtelingenkampen zijn opgericht, overwegingen welke in het verzoekschrift overigens op zich niet worden betwist.

2.16.5. De Raad dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

De door verzoeker in het kader van de administratieve procedure neergelegde documenten, zijnde zijn rijbewijs en zijn UNRWA-registratiekaart, kunnen de appreciatie van zijn vluchtmotieven niet in positieve

zin ombuigen daar deze stukken slechts verzoekers identiteitsgegevens bevestigen, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.17. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNWRA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.18. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, *UNRWA Syria Crisis Response* januari-june 2013, *Syria Regional Crisis Response* july-december 2013) alsook uit een recent rapport van UNRWA toegevoegd aan onderhavige verweernota (*Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar aanvoert dat UNWRA niet meer in staat is om haar opdracht in Libanon naar behoren te vervullen, maar hij deze stelling op generlei wijze staaft en hij geen concrete, objectieve informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In zoverre verzoeker erop wijst dat UNRWA geen bijstand verleent in het kader van een juridisch conflict nu zij zich niet mengen met de problematiek van de vluchtelingen in het kader van een juridisch geschil, en hij hiermee wil aanvoeren dat aangezien UNWRA heden niet in staat is om Palestijnen te

beschermen, zij moeten erkend worden als vluchteling, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad treedt verwerende partij bij waar ze in de verweernota uiteenzet dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zouden kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker betoogt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zijn vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker school gelopen heeft tot zijn zeventien jaar, dat hij gewerkt had als arbeider en als lasser, om vervolgens zijn eigen zaak te starten, dat het huis waar zijn familie verblijft, eigendom is van zijn ouders, dat zijn tantes woonachtig waren buiten het kamp, meer bepaald in Saida, en dat hij er terecht kon voor onderdak, dat verzoeker zijn reis ter waarde van 6500 dollar zelf gefinancierd had, wat er op wijst dat hij

niet in geldnood verkeerde, dat verzoeker overigens uitdrukkelijk verklaarde geen financiële problemen te hebben en hij over genoeg geld beschikte en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn familie af en toe iets kreeg van UNWRA, maar dat zij niet de categorie behoorden die het nodig hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 2-5). Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij amper toegang heeft tot medische bijstand, zorg, bescherming wanneer hij deze behoeft en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Burj al-Shimali van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.19. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "De actuele veiligheidssituatie" dd. 25 april 2014 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon "De actuele veiligheidssituatie" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek

en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.20. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.21. Waar verzoeker *in fine* in ondergeschikte orde vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS